

Разказвачът

“Sing me a song,
you're a singer”

- Ще работиш ли още?

- Издателят ми звъни през час, а нещо не успявам да довърша. Още четири глави трябва да допиша, за да изпълня договора, а зациклих...

- Няма проблем - въздъхна Нели - ще погледам телевизия и ще си лягам. Успех - целуна го по бузата и се скри зад вратата на дневната.

Алън избра чаша от рафта, сипа един пръст карамелено кафява течност, добави три кубчета лед. Прибра леда в камерата на хладилника и с чаша в ръка се потътри към терасата. След него автоматично загаснаха светлините в стаята. Единственото осветление идваше от звездите и от монитора на масичката под козирката, покриваща половината тераса.

Алън предпочиташе десктоп с голям монитор, понякога даже два, като на единия разполагаше текста, на другия записки и източници на информация. Лаптопът бе удобство при пътуване, но за вкъщи държеше на голямата машина.

Долу вляво тъмнееше басейнът, около него се извисяваха силуетите на боровете и брезите в двора. Къщата бе далече от градския шум, построена с парите, спечелени от поредицата бестселъри на ърбън тематика, които направиха Алън известен. Хм, и от серията чиклит романи, подписани с псевдонимите Елза Харисън и Лейди Съксес, строго пазена тайна между другото. Времето на Жорж Санд отдавна бе минало.

Светлините на големия град не пречеа на погледа към звездите. На юг блестеше Спика. Млечният път се различаваше ясно, а на изток Летният триъгълник се издигаше над хоризонта. Високо над главата си Алън ясно различаваше Голямата мечка и Воловар.

След кратко виране в звездното небе, той седна пред клавиатурата. Светлината от монитора бе достатъчна, за да различава клавишите, а и той умееше да пише почти без да поглежда ръцете си.

Хариет и Джордж имаха проблеми, които не се сещаше, как да разреши, без да подразни читателите си, колкото и да бяха претръпнали на плоски писателски трикове.

*“Джордж стоеше пред прозореца, в обширния си кабинет.
Да отидат в любимия и ресторант и да ѝ признае, че има друга...
Не, може би на разходка в парка - терзаеше се Джордж...”*

Глупости! Алън изтри току що написаните редове. Много, много зле. Жалко направо! Читателите не заслужаваха чак такива нелепости.

В течение на действието, милото момиче Хариет се бе превърнала в пресметлива ледена кралица, без авторът да разбере как и кога. Джордж бе намерил този път истинската любов, но не знаеше, как да признае. Нито как да напусне корпорацията, в която семейството на Хариет бяха главни акционери, без това да унищожи завинаги кариерата му. Героите му действаха по свои правила и колкото да се опитваше да ги насочи към желания финал, те здраво се съпротивляваха и превръщаха писателските му напъни в нелепи брътвежи.

Алън въздъхна и се облегна назад. От съседната къща отново се чу силна музика. Какви хора можеха да слушат такава кабафония! Бичкии стържеха, шмиргели и ъглошлайфи раздираха нощта под съпровода на парни чукове, а гласове се деряха, ръмжаха ниско или пищяха истерично, за да допълнят кошмара.

Многократно мислеше да отиде, да направи забележка на съседите, а ако не вземат от дума, да се оплаче в полицията, но все отлагаше. Някакъв вид мазохизъм го възпираше сякаш.

Вятърът се обърна и музиката зазвуча по-силно.

Ох, и текстовете! Все за разни магьосници и дракони, валкирии, рицари... Кой се интересува от такава тематика!

Всъщност, като се замисли човек, как се продава фентъзи литературата... По-добре от чиклитите и почти толкова добре, колкото вампирите. Дали да не се пробва в този жанр - иронично се запита Алън. При това творческо безсилие, току виж, смяната на жанра помогнала. Всъщност, я да направим експеримент, просто на шега.

Алън се заслуша в текста, една, втора трета песен. В главата му се оформи сцена и натисна клавишите.

*“В последните месеци шумът и суматохата в малкото градче бях нараснали много.
Денонощно улиците бяха изпълнени с шумни тълпи, като по време на карнавал.
Остиянци в зелени дрехи, които винаги се движеха на групи от поне трима души,
ефиенци, сулани. Разбира се неизменните деривияни, предлагащи сарафски услуги
навсякъде, където има струпване на много нации с различни пари на едно място.
Както и жители на далечния Убрисан, славеци се като изкусни строители. Не*

липсваха всякакви авантюристи и мошеници, които винаги се присламчваха там, където има големи тълпи. Имаше бедняци от всевъзможни места, дошли да работят като строители, както и всякакви търговци, кръчмари, прекупвачи, дошли да припечелят в цялата суматоха около строежа на Кулата.

Джейслин Леткар (уф, тия хора там измислени имена ли имат, или човешки... И ако са нормални, ще бъде ли достатъчно фантастично?) избърса челото си с ленена кърпа и притисна всички пергаменти с преспанието с форма на сребърен двуглав орел. Стига за днес. Работата като началник на местния клон на банка "Бризвли" беше много натоварена при постоянно нарастващото население и увеличаващите се сделки. "

Приглушената светлина проникваща през щорите не помагаше да преодолее дезориентацията след събуждането. Нещо не беше наред, но не можеше да се ориентира какво. Нели я нямаше в леглото. Всъщност леглото бе по-тясно и никак не приличаше на семейната спалня, освен това беше в ъгъла, до стената, а не в средата на стаята. Това не беше тяхната спалня. Алън скочи и за малко не връхлетя върху странен стол, върху който бяха захвърлени някакви дрехи. Отиде до прозореца, за да махне щорите. Всъщност, оказаха се капаци. След няколко минутно опипване в полумрака успя да отвори прозореца и капациите пред него. Ярката дневна светлина нахлу в стаята, разкривайки странни дървени мебели. Още по-странна бе обстановката отвън. Къщата беше в доста оживен квартал, от всички страни се виждаха някакви стари, предимно двуетажни постройки, от двете страни на калдаръмена улица. А хората, щъкащи по нея бяха облечени в още по-странни дрехи, приличащи на средновековни, мм, по-скоро ренесансови одежди.

В потрес той се отдалечи от прозореца и седна на първия попаднал му стол.

“Това е просто сън. Не може да е друго!” Започна да се щипе като обезумял. Безрезултатно. “Щом е сън и осъзнавам, че е сън, трябва да мога да променя действието. Обикновено така става. Я сега на тавана ще се появи електрическа крушка...” Нищо не се случи. Колкото и да се мъчеше да промени нещо, обстановката си оставаше неизменна. А и всичко изглеждаше прекалено реално.

“Така, така. Да помислим! Какво стана снощи?”. Даде си сметка, че не помни кога си е легнал. Последно което помнеше, беше че пишеше нещо...

“Спокойно! Някак си съм попаднал тук, просто трябва да намеря от къде и да се върна обратно.”

Алън запремята различни обяснения в главата си. Колкото и невероятно да

изглеждаше, беше попаднал в друга реалност. Разбира се все още не изключваше най-разумното обяснение на ситуацията, да е заспал много дълбоко и да не различава сън от реалност. Може би ако пак си легне, щеше да се събуди в леглото си? Отхвърли този вариант. Не му се спеше никак, а ако изведнъж се събуди, това би решило проблема, само дето нищо не напомняше на спомените от случаи, в които на сън е осъзнавал, че спи. Време беше да се ориентира в ситуацията. Започна да отваря най-напред всички шкафове. Позадържа се на гардероба. Спомни си стара приказка, в която героите преминаваха в друга реалност през дрешник. Само дето този гардероб си имаше здрав гръб и нито с ръка, нито с глава успя да проникне през него. След неуспеха с мебелите, започна да изучава къщата. Беше на втория етаж, където освен малката спалня, в която се събуди имаше дневна (може би, ако това беше терминът в този свят) с балконче към вътрешен двор и още една стая.

Слезе на първия етаж. Кухня и може би трапезария, стая, реши че е за евентуална прислуга и хоп - нужник. Усети изведнъж колко му е необходимо това помещение. Слава Богу, нощните гърнета, практика почти в цяла средновековна Европа му бяха спестени. Виж, баня и течаща вода май нямаше. Само в една от стаите откри метална вана, несвързана с водопровод или канализация. Както и колекция от кани и легени. Лошо. Не можа ли да попадне в свят с навици по-близки до римските! След като приключи с нужника, реши да опознае света, в който бе попаднал. Явно на този етап поне не можеше да открие, как е станало и как да се върне в своя свят. Може би със заклинания? А къде да ги прочете? В Черната библия, започваща с изречението "Пази се, ти току що узна отговора"?

Тръсна глава при нелепата мисъл, появила се от незнайни дълбини на мозъка му. Да подходим рационално. Трябва да се яде (чувстваше го все по-осезателно). А с ядене може да се сдобие човек по два начина основно - чрез работа или пък чрез кражба. Първият е труден, при положение, че почти нищо не знаеш за този свят, вторият е опасен. Поне в неговия е рискован, нищо чудно при тази древна обстановка тук да е още по-рискован. Примитивните общества не познават твърде хуманизма.

Най-напред трябваше да облече дрехи, съответстващи на средата. Качи се горе и се зае да облича тези, които видя на стола още при събуждането си. Докато ги обличаше, видя монограм JL на яката на ризата. Буквите му напомниха нещо. Нещо познато, съвсем близко... "Джейслин Леткар!" - сети се – "оня тип, за когото писах снощи". Значи, ще се представя с това име. Добре, че го е запомнил. А ако истинският Джейслин се появи? Или пък... той е "истинският"? Каква каша! Сети се, че героят му беше шеф на банков клон. Ако е така, значи ще е осигурен? Поразтърси се из чекмеджетата и намери кесия. Вътре имаше някакви монети, не ги познаваше, не знаеше каква обезпеченост могат да му дадат, но определено тежестта на кесията му подеждва ободряващо. Поне един от проблемите се отлагаше? Или

отменяше? Намери до кесията и ключ. “Да видим, за къщата ли е. Много примитивен, но сигурно тук са такива.” Беше виждал на рисунки, как хората са си носели кесиите, закачени на колана. Но знаеше, че така лесно са ставали жертва на крадци. Така че позагуби десетина минути за да успее да скрие кесията в дупките на дрехите.

На слизане огледа по-спокойно кухнята. В каната на масата имаше изстинала течност, някакъв чай, а под бяла покривка прилични на кифлички обекти. Аха, явно наистина има прислуга.

Хапна кифличка - оказа се доста приятна на вкус - и се озова в суматохата на улицата. Тръгна наляво, оглеждайки за характерни белези, за да може да си намери “дома” отново. На следващата пресечка сви надясно, после пак наляво. Улиците изглеждаха относително чисти, особено в сравнение с това, което бе чел за средновековието. Не видя никой да носи шпага, рапира или подобно хладно оръжие, но пък май всички имаха кинжали. Сети се, че в къщата видя няколко, но не им обърна внимание. Но и да беше взел, как ще го използва? Дано не му се налага!

След още два завоя излезе на улица, по която начесто се влачеха със скърцане и громолене тежки коли, с по четири едри коня, натоварени с камъни, пясък и дъски. Мисълта, че всичко е просто сън не го напускате. В един момент реши, че в много опасна ситуация няма начин да не се събуди и импулсивно се отклони от пътя си и се озова пред конска муцуна от поредния минаващ впряг. Конят махна с глава и го отхвърли настрана. Усети как се плъосна на калдъръма и силна болка прониза гръдния му кош. Колелото на каруцата се оказа на около метър от него. В следващия момент двама минавачи го издърпаха на косъм неизбежна смърт.

- Господине, какво сторихте! Изведнъж тръгнахте към колата. Какво ви е? Ударихте ли се? - заваляха въпроси. Алън се размърда, установи че може да си движи всички крайници. Ребрата силно го боляха, дано да са само натъртени.

- Добре съм, добре. За момент ми причерня. Благодаря ви, добри хора. - отговори Алън в техен стил. Понечи да се надигне и няколко чифта ръце го подкрепиха. - “колко отзивчиви и загрижени хора! За един напълно непознат!” Благодарите още веднъж и след като спасителите му се увериха, че е наред се разотидоха.

Този свят не бе обсебен от отчуждението, характерно за неговия. Алън си спомни случай, когато човек се срина пред него и никой, включително и той не се притекоха на помощ. Добре, че две момчета повикаха линейка... “Тук едва ли има линейки. Това можеше да е последната ти глупост!” В паметта му изплуваха прочетени историческите хроники статистики, че в Париж и Лондон от инциденти с конски впрягове са загивали повече пешеходци, отколкото след появата на автомобилите. Глупав риск. И напълно безполезен,

както се видя. Може ли човек да загине, от инцидент на сън? “Стига вече. Приеми, че това е истина и действай адекватно.” Време беше да открие работното си място. След още малко лутане с накуцване видя два субекта, които сигурно бяха аналогът на местните полицаи. Двама стражници с къси копия, които можеха да служат едновременно и за палки или за бойни тояги и по един къс меч на кръста - единствените въоръжени с нещо по-дълго от кинжал до тук. Облечени в леки ризници и черни наметала, с нещо средно между каскети и калпаци на главите. Алън се потътри към тях.

- Многопочитаеми господа - предположи, че е този стил на обръщение би бил удачен за тази ситуация - претърпях злополука и загубих ориентация. Бихте ли били така любезни, да ме насочите към банка “Бризвли” ?

- Кой сте вие почитаем? Какво ви е сполетяло?

- Джейслин Леткар се зова - Алън с лекота превключи на този говор.

- А, вие сте началник там - спомням си, че говорихте с капитана за стражата пред банката. Аз бях с него тогава.

- Радвам се, че ме познавате уважаеми. Прилоша ми и щях да попадна под товарна кола, ако добри хора не ме бяха издърпали. Но от удара някои спомени ми се губят.

- Отклонили сте се съвсем малко господине. Тръгнете в обратна посока и ще излезете на “Липова алея”. Там надясно и сте на центъра.

- Благодаря сърдечно почитаеми.

“Полицайте” кимнаха и Алън пое в оказаната посока. Не знаеше, коя е “Липова алея”, но отговорът дойде сам, когато гъст аромат на цъфтящи липи го удари в ноздрите. Зави надясно и скоро банковият клон се показа пред него.

Разсилният (или охранителят?) понечи да му препречи пътя на вратата, заблуден от разкъсаните и прашни в резултат на нелепата му авантюра дрехи, след това се сепна:

- Господин Леткар, какво ви е сполетяло?

- Всичко е наред - махна с ръка Алън - блъсна ме кон, но съм добре - и тръгна по стълбището.

Лесно намери канцеларията си. (Неговата канцелария?) Някак имаше представа, къде се намира.

Влезе и видя познато бюро, на което лежаха пергаменти, притиснати от преспание с форма на сребърен двуглав орел. Седна и ги запрелиства. Разчиташе написаното, но възникна проблем. Не разбираше нищо от банково дело! А се очакваше май да ръководи този клон. Поне, докато не открие изход от тази невъзможна ситуация. “Даа, хората обикновено правят проучвания, преди да започнат да пишат по дадена тема. По дяволите, какво общо има това с писането?” Всъщност имаше много общо. Канцеларията беше същата, каквато бе

в главата му, докато се забавляваше с онова глупаво фентъзи.

Влезе млад служител.

- Г-н Леткар, подписахте ли... Какво ви е господине?

- Пострадах малко, ааа... господин... -

- Господин Леткар, аз съм Сентиел, вашият заместник! Много ли сте зле?

- Простете г-н Сентиел, май този удар беше по-сериозен, отколкото си мислех. На моменти забравям всичко, после си припомням отделни неща.

- Идете да си полегнете, господине. Знам, след удар по главата лечителят нареди на баща ми да лежи поне три дни и ни заплаши строго, да не му позволяваме да мърда много.

Тази глупост с коня май щеше да донесе неочаквани ползи.

- Прав сте г-н Сентиел, ще се вслушам в съвета ви. Моля поемете делата ми, докато се съвзема.

- С радост ще ви отменя, господине. Оправяйте се по-бързо и наредете на слугинята ви да повика лечител непременно!

- Да да, г-н Сентиел. Довиждане. - Алън се затързузи край бюрото, като нарочно залиташе леко и се подпираше на стената. Този удар щеше да обясни за известно време пълното му невежество в банковото дело. Но дали bankerите, страдащи от амнезия тук ги държах на работа? Или ги изгонваха позорно? И как седеше изобщо въпросът с болничните?

По интуиция улучи точно пресечката, която му трябваше и след петдесетина крачки бе сигурен, че се намира пред вратата, от която излезе, преди няколко часа. Оказа се, че живее съвсем близо до работата си и ако сутринта бе тръгнал в другата посока, щеше да се озове точно пред нея. Но пък нямаше да има "алиби" за пълното си невежество в това, по което трябваше да е експерт, както и за непознаването на хората, които би трябвало да са му колеги. И още по-лошо, важни клиенти.

Влезе в кухнята и типична ренесансова слугиня - момиче с боне и сива рокля и престилка се завайка около него. Повтори историята за инцидента и загубата на паметта. Момичето съвсем се разстрои.

- Тичам за лечителя, господине.

- Почакай... ъъъ... извинявай, не си спомням името ти..

-Нанесилеа, господине, но ми казвахте...

- Нанси!

- Да господине! Значи си спомнихте!

- Спомням си понякога някои неща.
- Прекрасно, господине. Щом човек започне да си спомня, ще се оправи!
- Благодаря Нанси. Няма нужда, да викаш лецител. Ще полежа и ще се оправя.
- Както кажете, господине. Нека да ви превържа.

Сега Алън видя, че под разкъсания ръкав на лявата ръка има лека рана. Нанси нещо я проми с топла вода и после с някакъв алкохол, от което той едвам се сдържа, да не изкрещи, но стисна зъби. С опитни пръсти слугинята му направи превръзка.

- Умееш ги тези работи, Нанси.
- Помагах на мама, а тя на селския лецител.

Алън тръгна към стълбите за втория етаж. На първото стъпало се обърна:

- Нанси, от колко време работиш за мен?
- Осем и половина месеца, господине. Почти от както дойдохте в града.
- Благодаря - промърмори Алън и се потътри нагоре.
- Господине, трябва да изпера и зашия...
- Не се притеснявай, Нанси. После.
- Както наредите, господине.

В стаята Алън захвърли разпраните дрехи на стола и се просна на леглото.

Натъртванията го боляха, но леко, леката рана на ръката се оказа единствена и бе надеждно промита и превързана от Нанси, която го познаваше от осем месеца и половина, а той нея от едва няколко десетки минути. Трябваше да сложи в ред мислите си и да изработи стратегия за оцеляване в този странен свят. Колкото и да се надяваше, всеки момент кошмарът да свърши и да се озове в този, който познаваше толкова добре, трябваше да се научи да живее в настоящия и да оцелее в него достатъчно дълго. Стана и заразглежда стаята и съдържанието на чекмеджетата и шкафовете. Откри доста пергаменти и даже няколко книги. Тук имаха печатарска техника. В някои от книгите откри правила и законови разпоредби. Щеше да е прекален късмет да открие учебник по икономика или банково дело. Все пак намереното щеше да е от помощ. Зае се да изучава документите. Даде си сметка, че езикът на който са написани, както и този, на който говореше с хората, срещнати до сега бе някакъв архаичен но за щастие го разбираше достатъчно добре и успяваше да говори гладко на него. Поне езиковата бариера му бе спестена.

На другия ден отиде рано в канцеларията и се зарови във всички налични документи. След някой друг час си даде сметка, че всъщност не е толкова бос в материята. В неговия свят следеше борсовата информация, назнайваше доста неща свързани с икономиката а и бе

правил проучвания, във връзка с някои от неговите книги. Тук, колкото и да бяха различни нещата, почиваха на обща основа.

Сентиел нахълта в канцеларията с руло пергаменти, мърморейки някакви числа и чоплейки пъпка в дясното си ухо. Виждайки Алън току се сепна.

- Г-н Леткар, трябва да почивате!

- Не се безпокойте, г-н Сентиел, подобрявам се. Даже като разгледах книгата си спомних доста неща. Мисля, че скоро ще мога да продължа работа. Надявам се на вашата помощ.

– Разбира се, господин Леткар.

С помощта на Сентиел, Алън бързо навлезе в материята, като избягваше за начало вземането на по-сериозни решения сам, позовавайки се на скорошната травма. Постепенно работата започна да става рутинна. Вечер излизаше понякога с колегите и посещаваша бирарията, която както разбра са посещавали винаги, от как е постъпил на работа в клона. Започна да си прави по-големи разходки. Стигна и до кулата, във връзка с чието строителство бе основната дейност на клона на банката и заради която той бе открит.

Многобройни тълпи мъкнеха камъни, хоросан, дъски и други материали. От скелето, извисяващо се едва ли не до облаците се ветрееха разноцветни одежди. Видя и магьосника, за когото строяха кулата. Стоеше встрани, на малко възвишение и съзерцаваше строежа.

Ходи натам няколко пъти, но веднъж, когато приближаваше до строежа, дочу крясъци. Като приближи видя тълпа, наредена в кръг. В средата му имаше няколко високи кола, за които бяха привързани хора, с ръце, обгръщащи коловете. Зад единият едър мъжага размахваше камшик и клетникът потръпваше при всеки удар. Толкова бе омаломощен, че вече не крещеше. Друг нещастник нареждаше:

“Строим в жега и дъжд,

под вашите камшици, оковани във вериги строим кула за магьосника, само да го видим как ще полети. Но защо! Много от нас измряха. Строим с нашите кости и плът...”

Удар на камшика прекъсна оплакванията на нещастника.

Потресен, Алън се отдалечи. Този свят, май не беше толкова любезен, колкото изглеждаше.

Алън лежеше в стаята си и слушаше, как Нанси шета и разлива вода на долния етаж. Първоначалното му заключение, че в къщата няма течаща вода се бе оказало погрешно. Имаше, но само в мазето, където излизаше дебела колкото дръжка на мотика тръба, затворена със странен, примитивен кран, който Алън с усилие отваряше и затваряше. Водата се носеше с кофи и се сипваше в умивалници със собствени резервоари.

Замисли се за Нанси, която не се затрудняваше с крана и с лекота мъкнеше ведрата по етажите. “Крехкото” момиче имаше завидни физически показатели. Даде си сметка, че слугинската работа изисква много сила и издържливост.

Скочи от леглото. Рутината беше започнала да го завладява, а още нямаше идея, как да се върне към стария си живот. Нещо трябваше да промени.

Излезе, полута се безцелно и изведнъж си даде сметка, че е навлязъл в непознати квартали. Понечи да се върне, но реши да проучи наоколо. Все пак търсеше промяна. Влезе в първата кръчма. Поръча вино и се заглежда. Скоро двама седнаха до него и подеха непринуден разговор. Той не им каза кой е, обясни, че е търговец, който току що е приключил със сделките, но не е доволен от резултатите. Реши, че това ще е безопасна легенда. Скоро на масата дойдоха още хора. Алън се стараеше почти да не пие, когато е сред непознати, но изведнъж се свести със завързани ръце и крака. Двама от компанията го мъкнеха, още двама крачеха зад тях.

- Този съм го виждал по центъра. Местен е. Не можем да го продадем на строежа.

- Ще го изпратим в ... - Алън не разбра последната дума. Продължи да се прави, че е в безсъзнание.

Стигнаха до крайната цел на похитителите. Паянтова къща, проядена дървена врата. По скърцащи стълби слязоха в мазе и го захвърлиха върху купчина мокра слама. Апашите се измъкнаха, като оставиха Алън вързан и с кърпа в устата. Успя да подтисне няколко пристъпа за повръщане, които бяха реална опасност да се задуши.

“Само това ми липсваше. Омръзна ти началническият живот, моля, опитай робския.” Алън изпъшка. Опита да се обърне по гръб, но не успя. В помещението бе непрогледен мрак и колкото и да минаваше време, очите му не привикваха към тъмнината. Периодично малки крачета пробягваха по пода. Плъхове, най-вероятно! Алън се опита да не мисли, след колко време плъховете ще решат да го дегустират.

Лежа неизвестно дълго време. Изведнъж чу шум. Блесна светлинка и го заслепи.

- Шшш, спокойно страннико - мъжки глас пошепна в ухото му. - Тихо, да не ни чуят.

Човекът разряза въжетата. Алън се надигна и почувства адски болки в лишените до сега от кръв мускули. Другият го изчака да се съвземе и го поведе. Неясно на къде. Още повече, след няколко крачки духна свещта и тъмнината стана пак непрогледна. До като в един момент Алън осъзна, че са под звездното небе, прикрито от козирките на околните покриви. Вървяха в тишина дълго, докато не стигнаха площада.

Алън разгледа избавителя си на светлината на фенерите, с които бе осветена централната част на града. Нисък човек, с дълга вълниста коса, с високо чело. Облечен във впити панталони и някакъв кожен елек с висулки.

- Не говори с непознати страннико, защото ще ти навредят! - промълви избавителят му.
- Благодаря ви, господине. Как се озовахте там?
- Бях в кръчмата и видях, какво готвят ония отрепки и как ви сипаха нещо във виното.

Проследих ги, но се забавих, за да утихнат.

- Дълга ви извънредно много господине. И понеже ми помогнахте, ще си позволя да наруша съвета ви и да ви попитам нещо.

- Моля - усмихна се дребният човек.
- Не знам, как ще ви прозвучи, но аз, хмм, как да го кажа...
- С уста господине, с уста.
- Аз, виждате ли...
- Да?
- Не съм от този свят.
- Виждам. - човекът прие новината, сякаш всеки ден виждаше хора от други светове.
- Това не ви учудва?
- Не - усмивката на непознатия се разшири.
- Тогава, направо да ви питам, знаете ли, как да се върна в моя свят?
- Потърси лечителя от Анар, страннико. Той ще отговори на въпросите ти. А какво

правеше ти в твоя свят?

- Пиших.

- Бил си писар? - усмивката придоби ироничен оттенък, след като непознатия повдигна дясната си вежда нагоре и наклони леко глава.

- Пиших книги. Ааа, разкази, истории...

- Значи си разказвач? Разказвай, разказвачо! Щом си разказвач, разказвай! - и дребосъкът пое с широки крачки по съседната пресечка.

Алън за момент се вцепени, после реши да настигне доскорошния си събеседник, да го разпита още, но когато достигна сянката, в която бе потънал другият, не намери никого.

Алън дълго се въртя в леглото, без да може да заспи. Първо вързаните за колове хора и здравенякът с бича, сега тази случка... Този свят бе ужасен! Всъщност такива неща ставаха редовно и в неговия свят, само дето Алън бе изолиран от тях, а тук се стоварваха на него и изживяването бе много различно, отколкото да слуша за тях по телевизора. Просто този свят бе не по-малко истински от неговия, а истинските неща понякога нанаяват. Но пък този дребен човек...

“Не говори с непознати, защото ще те наранят”... Това му звучеше много познато. Но пък от друга страна, самият му избавител, хората, които му помогнаха, когато неразумно се хвърли под каруцата, непознатите в бирарията? Че даже и Сентиел, а и Нанси, които

трябваше да познава отдавна, бяха всъщност непознати и той тепърва ги опознаваше.

“Не говори с непознати,...” Това беше текст на някаква стара песен.

“Не говори с непознати, защото мъка ще ти причинят, ... не копней за жени, защото... защото ... защото ще те подведат.. ще те съсипят, предадат...” - опитваше се да си спомни текста Алън. Глупости. Копнееше неистово за Нели. За дългите и крака, за светлата ѝ мека коса, за сините ѝ очи, които в гората или на езерото изглеждаха зелени...

Копнееше да е с нея, дори и само да гледат телевизия, или да четат, споделяйки от време на време цитати, които са ги впечатлили. Или пък това въобще не беше реалният образ на Нели, а някакъв, измислен от него, разкрасен, обект на копнежа му...

Събуди се доста по-късно от обичайно с натезжала глава. Нанси го разтърсваше за рамото.

- Господине, успахте се. Какво е станало с дрехите ви?
- Нападнаха ме, но един джентълмен ми помогна да се измъкна.
- Внимавайте господине, съвсем наскоро пострадахте!
- Обещавам Нанси, обещавам.

Алън преглеждаше поредната молба за голям заем, когато Сентиел почука и след поканата влезе, пристъпяйки нерешително от крак на крак, като периодично започваше да дъвче нокът и току се сепваше и спускаше ръката си долу.

- Кажете г-н Сентиел, какво ви мъчи.
- Вижте господин Леткар, вие вече сте добре...
- Да г-н Сентиел, вече все по-рядко се налага да търся помощта ви, за да върша моята работа. Без да се изхвърлям много, мисля че съм си върнал паметта.
- Ами, проблемът е, че чичо ми е станал директор в централното управление на банката.

“Това е!” - просветна в главата на Алън - “ Решението за Джордж и Хариет!”

- Г-н Леткар? - Сентиел подсети отнеслия се за момент Алън.
- Извинявайте. Това не би могло да е проблем, г-н Сентиел.
- Не мога да работя, като знам какво ще се заговори зад гърба ми.
- Но вие работите много по-рано тук.
- Така е, но виждате ли... А и другите заместници, господин...
- Господата Лонни, Хунтор и Мелар - помня имената им - усмихна се Алън.
- Да господин Леткар, както казах вече сте напълно с главата си, а и тримата господа

могат да ме заместят.

- Господин Сентиел, не виждам причина да напускате. Но ако сте си намерили добра работа, действайте. Обмислете още веднъж. Ще подкрепя всяко ваше решение и няма да ви спирам. Все пак помислете още.

- Разбира се, господине. Благодаря ви. - и Сентиел се обърна към изхода.
- Г-н Сентиел, извика Алън зад скриващия се зад вратата гръб на младежа.
- Да господине?
- Чувал ли си за лечителя от Анар?
- Не господине. За травмата ви ли?
- Не, благодаря господин Сентиел. Довиждане.

Такаа. Ето решението за Джордж и Хариет. В началото на романа беше споменал за някакъв чичо на Джордж, главен изпълнителен директор в мощна корпорация. Да използваме чичото докрай. Щеше да получи пост в семейната корпорация на Хариет. Джордж не може да си позволи да бъде "връзка". Хариет сама ще се отчужди от "предателя" на семейния бизнес. Не особено оригинално, но елегантно измъкване от блатото, в което бе затънал романът му. Само дето тук никой не се вълнуваше от съдбите на Джордж и Хариет, а и издателите никакви ги нямаше.

На другия ден, на входната врата на къщата Алън се обърна назад.

- Нанси, чувала ли си за лечителя от Анар?
- Да господине. Заради главата ли?
- Не Нанси. Говорих с един човек и той ми препоръча да го посетя.
- Какъв човек господине?
- Дребен, с високо чело и дълга, чуплива коса...
- И със сини очи, човекът от сребърната планина! - Нанси се оживи и погледа и

просветна.

- Не видях очите му, тъмно беше.
- Той трябва да е. Отидете до Силиенската чаршия. Там ще намерите къщата на лечителя.

- Благодаря Нанси - и Алън затвори вратата зад себе си.

Знаеше къде е Силиенската чаршия, беше минавал през нея, по време на обиколките си из града. По обед съобщи на Сентиел и Мелар, че ще отсъства няколко часа и се насочи към чаршията. След двадесетина минути ходене се озова сред гъмжилото от клиенти и

продавачи. Жени, с бохчи пълни с какво ли не, включително с патици, кокошки, огромни пера праз се блъскаха в него. Мъже, носещи инструменти и торби с неизвестно съдържание се провираха из тълпата, а пред него, като пътеводен знак плуваше над главите буре, качено на нечии рамена. Глъчката от гласове, рекламиращи стоката си, спорещи и пазарящи се клиенти и всякакви разговори на висок глас конкурираше шума на пренаселен булевард от неговия свят. Алън се засуети из морето от хора, зачуди се кого да попита за лечителя, но изведнъж видя спасителя си от онази вечер. Току изникна на 20-тина метра пред него, пак с впити панталони, този път със странна широка бяла риза с разширяващи се в края ръкави. Усмихна се, помахна му и посочи към входа на близката къща. Алън се насочи натам. Искеше да поговорят отново, но когато наближи, от странния дребосък нямаше и следа. Огледа се няколко пъти и накрая влезе в посочения вход. Озова се в дълъг тунел, който водеше към двор, декориран с храсти и ниски дървета. В средата имаше малко фонтанче, с пейки около него. Докато Алън се оглеждаше, от една от вратите, обкръжаващи двора излезе четиричленно семейство, а зад тях висок, тънък човек, с къса къдрава тук-таме оредяла коса, ведър поглед и интелигентен профил. Изпрати посетителите си и се обърна към Алън

- При мен идвате, предполагам?

- Ако сте лечителя от Анар, вас търся.

- Аз съм. Името ми е Гремиус. Заповядайте.

- Аз съм... ъъ... Джейслин, Джейслин Леткар.

- Заповядайте господин Леткар. - Гремиус посочи с длан към вратата, от която преди малко бе излязъл с предишните си посетители. Влязоха в хладно помещение с маса и няколко стола, зад завеса се виждаше ръбът на табла на легло. Прозорецът бе покрит със светлосиня завеса, през която влизаше достатъчно приглушена слънчева светлина. Лечителят посочи стол на Алън, постави чаша със студена вода пред него и си сипа друга на себе си, от кана, поставена на малка масичка до стената.

- Какво ви мъчи, г-н Леткар?

- Вижте, ситуацията е много странна...

- Справял съм се със странни ситуации. Да видим, дали ще ме затрудни вашата.

- Как да кажа...

- Кажете направо.

- Аз съм от друг свят.

- Всъщност бих казал, че ви личи. Още като ви видях си го помислих, но вие току-що го потвърдихте. И търсите начин да се върнете във вашия?

- Да! И това не ви се вижда странно?

- Познавам много светове. Да видим, дали знам нещо за вашия? Как бихте го описали?

- Ами... - Алън изведнъж се сети за магьосника, съзерцаващ от хълма строежа на кулата - в него няма магия - изтърси без сам да очаква.

Лечителят се засмя искрено.

- Няма свят без магия, драги ми страннико. Магията е основата на прогреса. Без магия няма развитие. Ако при вас нямаше магия, или поне кой да я владее, сега нямаше да сте тук и да си говорим.

- Ами, има магьосници, ама са мошеници.

- И тук има такива. Има ги навсякъде. А какво има друго във вашия свят "без магия".

- Имаме коли, които се движат сами.

- Без магия?

- В тях гори... едно вещество и прави енергия.

- Познавам парната машина. Виждал съм в няколко свята такава.

- Не, парната машина при нас е минало, но принципът е подобен. Има влакове-огромни талиги, които се движат по релси.

- Това ми е познато. В един от световите има такива талиги, които са навързани една за друга и летят малко над земята по магически полета, които идват от самата Земя.

- При нас вземат електричество от жица.

- И електричеството, както го назовахте не е магия? Какво друго прави то?

- Загрява храната, готви - лечителят се усмихна - но ние знаем, как се произвежда.

Произвеждаме го в електроцентрали...

- И мислите, че като знаете, откъде идва.. електричество, то не е магия? Всеки магьосник знае как става магията, която практикува. Всъщност, не всеки, някои просто правят научени трикове, но истинските магьосници познават магията си и източниците ѝ.

- Но електричеството се добива от материални източници. Може от слънчевата светлина, или от вятъра, или от горенето на въглища, или от водата. Превръща се в механична енергия и после в електричество...

- Всяка магия си има източник в природата. Някои се използват само около източника, други и далече от него, на трети източникът е цялата природа. Вие всъщност много добре ли знаете, какво точно представлява.. хм .. електричеството?

- Всъщност не.

- Виждате ли? - разговорът неусетно бе преминал от формална в приятелска форма - Но понеже ви е познато, смятате че не е магия. Магии има много. В някои светове, магията която се ползва официално се нарича чародейство, а другата е забранена. В други чародейството е разрешено, а непознатата магия се преследва... Но магия има навсякъде. Иначе няма развитие. Да видим вашия проблем. Не съм бил точно във вашия свят, но да

помислим, как да го откриете. Някой път има вход към световите на определени места. Вие как преминахте?

- Събудих се в къщата, в която живея в момента. Проверих всички възможни ъгълчета, шкафове и килери, но не открих проход.

- Значи няма смисъл да търсим и сред природата. Щом спите в същото легло, значи и там не е ключът. Нещо, което сте правили? Всъщност кой ви насочи към мен?

- Един дребен човек - и Алън описа избавителя си.

- Човекът от сребърната планина.

- Така го назова и Нанси! Слугинята ми.

- Той със сигурност ви е дал съвет, само че никога не ги дава пряко, а оставя сам да се досетиш. Какво друго каза, освен да дойдете при мен?

- Пита ме, с какво се занимавам в моя свят, казах му че пиша, че пиша истории. Каза "Разказвай, разказвачо. Щом си разказвач, разказвай."

- Явно там е ключът. Преди да се озовете тук ...

- Да, писах.

- Тогава някой предмет? Масата, на която сте писал?

- Не е тук.

- Перото?

- Аа, аз пиша на компютър... аа това са едни машини.

- Абе хора, във вашия свят за какво си ползвате главите, та пишете с машини?

- Не, машината е за да се запомня написаното, да може да се поправя лесно и...

- И работи с, как беше, електричество, не бъркам, нали?

- Да, с електричество.

- Това го разбирам. Познавам свят, в който в кристали пазят спомените си и творят с тях истории. Предполагам обаче, че как го нарекохте..

- Компютърът.

- Компютърът ви също не е тук.

- Не е.

- Каквото и да е, е нещо свързано с писането.

Биха могли и да са някои думи. Опитайте се да си спомните. Съжалявам, че не мога да ви насоча по-точно. Обикновено Човекът от Сребърната планина не дава случайни съвети, но не мисля, че мога да ви помогна повече.

— Всъщност съветът му беше много полезен. Разговорът с вас ме накара да погледна по друг начин към нещата.

Алън стана, лечителят също. С лице към изхода, Алън се сети за нов въпрос:

- Бих искал да попитам още, кулата на магьосника за какво се строи?

- Искан да наблюдава звездите от високо, където облаците и трептенията на въздуха не пречат.

- Видях хора, които ги биеха пред кулата, единият викаше, че не иска да строи кула, за да може магьосникът да лети.

- Някои смятат, че от кулата ще полети към звездите, но мисля, че тя е за наблюдение.

- А тия хора не са ли по собствено желание на строежа? - Алън премълча преживяното от него.

- Някои да, други са роби. Но и тези, които идват по желание обикновено ги лъжат с договорите и реално ги заробват. Поне докато свърши строежа. Грозна история.

- А магьосникът знае ли?

- Не мисля, че го интересува.

- Благодаря, господин Гремиус.

- Винаги когато се сетите за нещо, може да идвате да го споделите и може заедно да намерим решение на загадката. А и вашият свят ме заинтригува, бих искал да го посетя. И не забравяйте: "Разказвай, разказвачо!".

Разделиха се и Алън пое към банката.

Дните минаваха и рутината отново властваше над събитията. Алън ходеше по познатите места, вечер опитваше да пише. Отначало пробва за Хариет и Джордж, но историята им въобще не го вълнуваше. А и тук нямаше на кого да я продаде. Написа няколко разказа за хора и легенди от този свят. Получиха се добре. Може би трябваше да ги издаде? Не знаеше дали тук има издателства. По-скоро сам плащаш на печатарите и се договаряш с книжарите. Такива работи като редактор и коректор едва ли съществуваха.

"Разказвай разказвачо!" Нещо разказването не помагаше. Алън реши да открие Човека от Сребърната планина, за да си поговори с него. Но никъде не го виждаше.

Една неделя по време на редовните вече разходки в крайградските околности попадна на огромно поле от цветя, от които се носеше омайваща миризма. Тръгна през него без да се замисли. Видя ярки, цветни фантастични образи, дочу гласове, които нашепваха:

"Стопи се, изчезни, изпари се ..."

"Надолу, надолу, все по-надолу..."

- Господине, с акъла ли сте си? Как така навлязохте в цветята!

Алън осъзна, че лежи на тревата под гъстата сянка на дебело дърво, а над него се бе надвесило мустакато лице.

- Какво стана?

- Като ви видях, реших, че не сте от ония окаяници, дето дишат уханието на цветята и не могат да излязат от тях. Някои изкарват по няколко дни, даже месеци. Какво ядат не знам. Накрая всички ги намираме мъртви и ги погребваме, но вие изглеждате различен.

- Какви са тези цветя?

- Упойващи. Лечителите ги ползват за да намаляват болката, но някои хора не мислят с главите си и се отнасят от миризмата им. А един път отдадеш ли се на цветята, животът ти вече им принадлежи.

- А вие как ме измъкнахте?

- Аз съм дебрил. На мен не ми влияят.

Алън не знаеше какво е дебрил, но главата го носеше и не беше в състояние да разпитва.

- Благодаря добри човече. Задължен съм ви.

- Ще изплатиш дълга си, ако стоиш по-далече от тук. Не искам някой ден да влача трупа ти сред цветята и да го погребвам.

- Обещавам! Благодаря добри човече!

Алън побърза да се отдалечи. "Не вдишвай миризмата на цветята, защото те са са страшна дрога и ума ти ще си присвоят!" - Пак тази песен! И кои цветя по дяволите! Всички ли. Нели много обичаше цветя, къщата им бе пълна със саксии, както и терасата на която пишеше. Също и под нея имаше лежи с цветя и вечер пролетно и лятно време вдишваше наситеното им уханье. Нанси също отглеждаше цветя в къщата и на малката тераска към вътрешния двор. Всъщност току що бе намерил отговора. Време беше да намери този сребърен човек!

Започна да разпитва навсякъде. Някои бяха чували за Човека от Сребърната планина, повечето - не. Но никой не знаеше къде е въпросната планина. По-скоро беше някаква химера. Докато една вечер в една рядко посещавана кръчма не намери хора, които твърдяха, че знаят как се стига дотам. Уговориха се да сформират експедиция.

Алън се прибра, но нещо го глождеше. Опитът му от първия разговор с непознати, завършил почти фатално го тормозеше. Сети се, как капитаните на кораби са набирали екипажите си в кръчмите, но и как скуайър Трилони си бе избрал "прекрасен" екипаж от пирати... Нещо съмнително имаше в цялата работа. На сутринта попита Нанси:

- Нанси, знаеш ли нещо за Сребърната планина? Как се стига до нея?

- Никой не може да стигне господине. Тя не е в нашия свят.

- Снощи едни хора казаха, че могат да ме заведат до там...

- Господине, главата ви пак не е наред! Никой не ходи до Сребърната планина. Ако някой ви е обещал да ви заведе там е мошеник! Или ще ви обере, или ще ви продаде като роб!

- Благодаря, Нанси! Ти си съкровище. А ти познаваш ли Човека от Сребърната планина?

- Да, господине. Той ме насочи към вас.

“Интересно!”

- Как стана?

- С много други момичета от нашия окръг дойдох да търся работа. Един човек обещавахе да ни намери работа като слугини, но ни заведе по хановете, за.. нали разбирате...

- Разбирам.

- На другите момичета много не им пукаше, ама аз ревах два дни, ханджията каза че ако не спра, ще ме убие, после ме върза за леглото. Вечерта онзи човек, от Сребърната планина влезе като клиент, каза на ханджията да не припарва около вратата, или няма да му плати. Когато оня се махна, човекът ме отвърза, после не знам как точно излязохме от хана, но преди да се разделим, човекът ми каза да дойда при вас, че сте отскоро в града, че сте свестен и наистина господине, вие винаги бяхте много добър с мен!

Дните продължаваха да си текат. На работа, къщи, бирарията, или някоя друга кръчма, за предпочитане с колеги и някои от новите му тукашни приятели. Купчината ръкописи с разкази на местна тема растеше, но нищо ново не се случваше. Една топла, лятна вечер Алън седеше на масичката, която бе сложил на тераската към вътрешния двор, за да му напомня на неговата къща. Отпи от чашата с уиски. За щастие в този свят имаше уиски и то доста добро. Е, без лед или сода. Лед имаше само в най-скъпите кръчми, в хладилни помещения дълбоко под земята, където във форми вкопани в земята изливаха вода през зимата да замръзне и после цяла година трошаха лед, за да покриват с него месото, за да издържи по-дълго. Веднъж Алън си поръча парчета лед за уискито в такава кръчма. Изгледаха го странно, но изпълниха поръчката му. На следващия ден уискито масово се сервираше с лед. Първоначално в тази кръчма, скоро и в останалите, даже и тези, които нямаха хладилници купуваха лед от другите. Вярно, все още на парчета със случайна форма. До формичките за лед имаше една крачка и Алън се замисляше, дали да не развие бизнес с формички за лед.

Борината на стената изпращя и изгасна. Алън се се облегна назад, вдиша топлия въздух изпълнен с аромата на нощни цветя и зарея поглед към небето. Тук, въпреки че бе в центъра на града, уличните фенери не успяваха да заглушат звездното небе. Вътрешният двор сякаш беше далече от цивилизацията и звездите се виждаха ясно. Млечният път грееше право пред погледа му. Алън заразглежда съзвездията. Може би малко се различаваха от познатите му, сякаш същите съзвездия, както са изглеждали преди векове. Но Летният триъгълник ясно грееше високо в небето. Онази звезда на юг със сигурност беше Спика. Голямата мечка и Воловар...

Това беше! "Ах ти, дребен хитрец!" - помисли си Алън и се завтече за пергамент. Повтаряйки "У дома! Отивам си у дома!" се тръшна на стола и потопи перото в мастилото.

Не запали нова борина. Мъничката свещичка на масата му бе достатъчна, а и нямаше нужда да вижда написаното. Перото заскърца по пергаментата, едвам успяваше да го потопи в мастилницата и да продължи да излива неудържимия поток от прииждащи думи:

"Алън изтри последните няколко изречения и затвори текстовия редактор. Беше решил съдбата на Джордж и Хариет. Издателите щяха да си получат последните четири глави. Но щеше да ги довърши спокойно, през следващите дни. Сега щеше да отдаде нужното внимание на Нели. Да погледат заедно телевизия. Да почетат заедно, споделяйки цитати, които са ги впечатлили. Или директно да наваксат загубените нощи, през които Алън се бореше с поредния ръкопис.

Помръдна мишката и инструктира компютъра да ходи да спи. Той също се канеше да се отправя към спалнята.

Алън щеше да предаде в скоро време Джордж и Хариет на издателя и да ги зареже окончателно. Той бе научил, че съществуват много други светове, далече по-интересни от стерилната среда на Джордж и Хариет. Тези светове бяха привлекателни и мамеци. Също така и опасни. Понякога даже страшни. Но Алън не се страхуваше. Щеше да се постарее да посети колкото може повече от тях. Да ги проучи внимателно и подробно и да ги опише. Но не и днес. Сега най-после щеше да обърне внимание на Нели.

По екрана минаха последните прощални редове на операционната система и той потъна в тъмнина - черен правоъгълник на фона на звездите. Зелената му лампичка премигна и светна в оранжево. Още една звезда на нощното небе. Алън допи чашата с уиски и недоразтопените три кубчета лед изтракаха на дъното ѝ. Стана и влезе в стаята. А в нощната тишина силен мъжки глас нареждаше:

“Не говори със непознати, защото ще те наранят.

*Не пиши под светлината на звездите,
защото думите ще придобият плът...”*

”

Надраскано през май, 2014-а
от Неандерталеца Джо
по мотиви от стихове на Дио.